

Barbara Cartland

A woman's face is centered in the background, looking directly at the camera with a neutral expression. She has dark hair pulled back. The foreground is filled with a dense field of pink and purple flowers, likely tulips, which are slightly out of focus. The overall background is a warm, golden-yellow color.

Armastuse puudutus

Barbara Cartland
A Touch of Love
1977

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 1977 by Barbara Cartland
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2004 Kirjastus AMOR
Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10362
ISBN 978-9949-20-094-8

Autori märkus

*Ü*heksateistkümnenda sajandi kahekümnendail aastail kirjutas Sutherlandi hertsoginna Millicent raamatu, mis ta pojale, viiendale hertsogile, ei meeldinud. Hertsog ostis kogu tiraaži ära ja põletas kõik raamatud.

Raamatus kirjeldatud tervistumine on üksikasjadeni õige, kuulsin seda oivaliselt šoti ravitsejalt major Bruce MacMannawaylt.

MacMannaway üllatavad ravitsejavõimed on tuntud tuhandetele, keda ta on aidanud ja õpetanud, ning ta tegi ka minu täiesti terveks, kuigi ma olin kaks aastat kannatanud piinavate valude käes paigast nihkunud selgroolülide tõttu.

Tema käte soojust ja temast hoovavat jumalikku väge on raske sõnades kirjeldada, kuid pühendan selle romaani tänutundes ja sügavas imetluses temale.

Esimene peatükk

1820

“*K*ardan, preili Selincourt, et mul on teile halbu uudiseid!”

“Oh ei! Lootsin kuulda teilt hoopis midagi muud!”

“Kinnitan teile, et olen teinud kõik, mis minu võimuses, ja veetnud palju unetuid öid, mõeldes, kuidas saaksin teile midagi muud teatada, kuid asi on lootusetu.”

Lawson, Cresey and Houghtoni vanema äriosaniku härra Lawsoni häälest kostis ilmselge siirusenoot.

Tütarlaps, kellega ta rääkis, istus ta vastas toolile, silmad ovaalses näos pärani ja murelikud, ohkas sügavalt ning küsis:

“Kas asjad on tõesti... halvad?”

Härra Lawson heitis talle kaastundliku pilgu ja sõnas siis:

“Te peate ise otsustama.”

Hallipäine umbes viiekümneaastane mees pidi prillid ette panema, enne kui suutis oma kirjutuslaual olevate paljude paberite seast leida vajaliku.

Ta hoidis seda enda ees ja luges ilmselt veel kord läbi, nagu oleks ta lootnud sel moel leida mõne silmatorkava asjaolu, mis tal enne kahe silma vahele oli jäänud.

“Te teate, preili Selincourt, et imetlesin väga teie õemeest lord Ronaldit ja olin väga uhke, et ta pidas mind oma sõbraks.”

Tamara Selincourt noogutas ja mees jätkas:

“Palusin teda palju kordi tungivalt, et ta teeks mõningaid korraldusi juhuks, kui ta peaks surema, kuid ta vaid naeris mu üle.”

“Aga miks ta oleks pidanud arvama, et sureb?” küsis Tamara. “Lõppude lõpuks oli ta ju kõigest kolmekümne kolme aastane, ja mu õde temast täpselt kuus kuud noorem.”

“Kolmkümmend kolm!” kordas Lawson endamisi. “Teil on õigus, preili Selincourt, kolmekümne kolme aastaselt ei mõtle keegi surmast.”

“Ja nende uut jahti peeti iseäranis merekõlblikuks,” hüüatas Tamara. “Lõpuks maksis see ju üsna palju.”

“Ma tean seda väga hästi,” vastas Lawson, “ja see on üks neid asju, mille eest tuleb nüüd maksta.”

“Ronald mõtles, et ta saab selle pealt veidi teenida, näiteks kaupa ühest sadamast teise vedades.”

Tamara ütles seda peaaegu nii, nagu oleks iseendaga rääkinud, ja hakkas siis äkitselt naerma.

“Tegelikult oli see rumalus, nagu me mõlemad teame! Ronald ja mu õde lihtsalt armastasid merd. Nad olid õnnelikud vaid siis, kui üle lainete sõitsid. Nad alustasid seda, mis neile näis erutava seiklusena ja... jätsid meid... maha.”

Tamara hääl värahtas viimaste sõnade juures. Siis lisas ta peaaegu sosinal:

“Mis... lastest saab?”

“Just see teebki mulle muret,” vastas Lawson. “Lõpuks on Sandor peaaegu kaksteist ja peaks varsti kooli minema.”